

z dnia 28 stycznia 1948 r.

o stopniu inżyniera.

Art. 1. Stopień inżyniera jest stopniem zawodowym. Związany ze stopniem tytuł uzupełnia się przez określenie specjalności.

Art. 2. Stopień inżyniera uzyskują osoby, które ukończyły studia w zakresie: nauk technicznych, rolnictwa, ogrodnictwa i leśnictwa w szkołach akademickich lub w szkołach wyższych zawodowych na podstawie programów, porządku studiów i egzaminów, przepisanych przez Ministra Oświaty dla uzyskania stopnia inżyniera.

Art. 3. 1. Minister Oświaty może organizować przy szkołach wyższych dla pracowników zawodów: technicznych, rolniczych, ogrodniczych i leśnych kursy specjalne w zakresie kształcenia zawodowego nie niższym, niż w szkole wyższej zawodowej. Absolwenci tych kursów będą uzyskiwali stopień inżyniera na podstawie przepisanych egzaminów.

2. Minister Oświaty w porozumieniu z właściwym ministrem i Naczelną Organizacją Tech-

niczną określa warunki przyjęcia na przewidziane w ust. 1 kursy specjalne, ich programy oraz porządek studiów i egzaminów.

Art. 4. Minister Oświaty w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej określa szkoły i kursy techniczne wojskowe, w których absolwentom przysługuje stopień inżyniera.

Art. 5. Stopień inżyniera przysługuje absolwentom zagranicznych szkół: technicznych, rolniczych, ogrodniczych i leśnych, które Minister Oświaty w porozumieniu z właściwym ministrem uzna za równorzędne ze szkołami wyższymi polskimi. Potwierdzenie posiadania tego stopnia wydaje na żądanie Minister Oświaty.

Art. 6. 1. Osoby, które ukończyły:

1. Szkołę Mechaniczno - Techniczną H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie,
2. Państwową Szkołę Budowy Maszyn i Elek-

- trotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie,
3. Państwową Wyższą Szkołę Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie,
 4. Państwową Szkołę Budowy Maszyn w Poznaniu,
 5. Państwową Wyższą Szkołę Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu,
 6. Wyższą Szkołę Przemysłową w Krakowie przed 1 stycznia 1928 r.,
 7. Wyższą Szkołę Przemysłową w Bielsku przed 1 stycznia 1932 r.,
 8. całkowity kurs nauki na wydziale technicznym Towarzystwa Kursów Naukowych w Warszawie,
 9. Akademię Rolniczą w Dublanach,
 10. 3-letnie studium leśne Uniwersytetu Poznańskiego,
 11. Wyższą Szkołę Lasową we Lwowie,
 12. kurs geometrów w Politechnice Lwowskiej,
 13. kurs geometrów w Politechnice Warszawskiej,
 14. Kursy Przemysłowo-Rolnicze w Warszawie,
 15. Wyższą Szkołę Rolniczą w Warszawie,
 16. Wyższą Szkołę Ogrodniczą przy Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie,
 17. Wyższe Kursy Leśne przy Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie,
 18. 3-letni kurs studiów Państwowej Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie,
 19. 3-letnie wydziały budowlane i mechaniczne Państwowej Szkoły Przemysłowej w Krakowie od 1934 r.,
 20. techniczne szkoły wojskowe, których wykaz Minister Oświaty ogłosi w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej

— uzyskują stopień inżyniera, jeżeli do chwili wejścia w życie niniejszej ustawy wykazają się co najmniej trzechletnią praktyką w zawodzie, odpowiadającym kierunkowi ich studiów.

2. Osoby, które uzyskały stopień magistra na wydziale ogólnym Politechniki Lwowskiej, uzyskują z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stopień inżyniera, nie tracąc posiadanego stopnia magistra, jeżeli udowodnią, że faktycznie pracowali lub pracują w zawodzie technicznym.

3. Potwierdzenie uzyskania stopnia inżyniera na zasadzie niniejszego artykułu wydaje Minister Oświaty, który może to prawo przekazać określonym przez siebie szkołom.

Art. 7. 1. Osoby, które uzyskały świadectwo ukończenia średniej szkoły zawodowej: technicznej, rolniczej, leśnej lub ogrodniczej krajowej lub zagranicznej, uznanej przez Ministra Oświaty za równorzędną, albo równorzędnych kursów zawodowych — otrzymują stopień inżyniera, jeżeli:

- a) wykazą się co najmniej pięcioletnią praktyką zawodową po ukończeniu studiów w dziale pracy, odpowiadającym kierunkowi tych studiów, w tym nie mniej niż trzy lata na stanowisku powierzonym zazwyczaj inżynierom; praktyka ta winna być potwierdzona przez właściwą organizację branżową, wskazaną przez Naczelną Organizację Techniczną w porozumieniu z Komisją Centralną Związków Zawodowych,
- b) przedstawią zadowolające sprawozdanie z odbytej praktyki,
- c) złożą egzamin w zakresie swej specjalności, wykazujący ich umiejętność rozwiązywania zagadnień na poziomie, wymagany od absolwentów odpowiednich szkół wyższych zawodowych.

2. Osoby, które nie posiadają wykształcenia, określonego w ust. 1, uzyskują stopień inżyniera, jeżeli wykazą się co najmniej dziesięcioletnią praktyką fachową, w tym nie mniej niż pięć lat na stanowisku, powierzonym zazwyczaj inżynierom, a poza tym spełnią inne warunki, określone w lit. b) i c).

Art. 8. 1. Komisje, powołane przy szkołach wyższych przez Ministra Oświaty w celu weryfikacji inżynierów poszczególnych specjalności, nadają stopień inżyniera na podstawie przepisów art. 7.

2. Każda komisja składa się z pięciu członków i dwóch zastępców. Przewodniczącemu komisji, dwóch członków i jednego zastępcę mianuje na jeden rok Minister Oświaty spośród profesorów szkół akademickich lub szkół wyższych zawodowych.

3. Minister Oświaty w porozumieniu z właściwym ministrem mianuje na jeden rok dwóch członków komisji i jednego zastępcę spośród wysokokwalifikowanych pracowników odpowiedzialnej gałęzi gospodarstwa narodowego po wysłuchaniu opinii Naczelnej Organizacji Technicznej.

4. Rozporządzenie Ministra Oświaty określi szczegółowo przepisy o trybie działania komisji w zakresie sprawozdań i egzaminów oraz ustali wysokość: opłat za weryfikacje, wynagrodzeń i diet członków komisji.

Art. 9. Komisja może własną uchwałą lub za zezwoleniem Ministra Oświaty zwolnić od egzaminu:

- a) osoby, które posiadany stopień zawodowy upoważnia na podstawie obowiązującego ustawodawstwa do zajmowania samodzielnych i kierowniczych stanowisk w danej dziedzinie,
- b) absolwentów szkół, nie wymienionych w art. 6, które Minister Oświaty — po wysłuchaniu opinii właściwego ministra, Naczelnej Organizacji Technicznej i Komisji Centralnej Związków Zawodowych — uzna za równorzędne ze szkołami, wymienionymi w art. 6,
- c) osoby, wymienione w art. 7 ust. 1, jeżeli posiadają co najmniej dwanaście lat praktyki zawodowej i wykażą się wydatną pracą fachową na stanowisku kierowniczym lub samodzielnym.

Art. 10. Uzyskanie stopnia inżyniera na zasadzie niniejszej ustawy jest dowodem poziomu wykształcenia, przepisanego dla I kategorii urzędników, określonego w art. 11 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 737).

Art. 11. Kto z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy używa legalnie tytułu inżyniera — zgodnie z ustawą z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie tytułu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 823) — ma prawo dalszego używania go i uzyskuje uprawnienia, określone w art. 10.

Art. 12. 1. Kto przed wejściem w życie niniejszej ustawy uzyskał tytuł inżyniera bądź przez ukończenie studiów akademickich, bądź na podstawie art. 7 ustawy z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie tytułu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 823) — uzyskuje z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stopień magistra odpowiedniej nauki.

2. Dziekani właściwych wydziałów szkół akademickich wydają na żądanie potwierdzenie uzyskania stopnia magistra.

3. Przepis powyższy nie stosuje się do tych osób, które na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie tytułu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 823) uzyskały wyraźnie tylko stopień inżyniera zawodowego.

Art. 13. Do czasu wprowadzenia w życie przewidzianych w art. 2 przepisów o studiach na stopień inżyniera absolwenci szkół akademickich — którzy według przepisów dotychczasowych otrzymują tytuł inżyniera — będą otrzymywali stopień inżyniera właściwej specjalności i magistra odpowiednich nauk.

Art. 14. Nadawanie lub używanie stopnia i tytułu, do składu których wchodzi wyraz „inżynier“, jest — poza przypadkami, przewidzianymi w niniejszej ustawie — zabronione i karalne zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Art. 15. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą:

- 1) ustawa z dnia 21 września 1922 r. w przedmiocie tytułu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 823),
- 2) dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o stopniu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 67).

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Oświaty i właściwym ministrom.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Oświaty:

Stanisław Skrzyszewski

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. Eugeniusz Szy

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kociol

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski

Marszałek Polski

Minister Leśnictwa:

Bolesław Fodędworny